

Åbent brev

Til: Elsebeth Møhl, Steven Tutton

og Sara Razak Esbensen

Kopi til: Socialministeren og KL

Sendt via e-mail

Den 13. februar 2014

D.nr. 1483-028

Sagsbeh. Thomas Gruber

Landsforeningen LEV
Blekinge Boulevard 2
2630 Taastrup
Tlf. 3635 9696
lev@lev.dk
www.lev.dk

Vedr.: Om brugerbetaling på ledsagelse for mennesker med udviklingshæmning i forbindelse med ferier, udflugter mv

Kære Elsebeth Møhl, Steven Tutton og Sara Razak Esbensen

Tak for jeres åbne brev om udviklingshæmmedes brugerbetaling i forbindelse med pædagogisk støtte og ledsagelse. Og tak for jeres intentioner om at give mennesker med udviklingshæmning muligheder for en tilværelse med oplevelser og indhold.

Jeg må forstå jeres synspunkter på den måde, at I finder det nødvendigt at gøre det tilladt for kommunerne (oftest via diverse bo- og støttetilbud), at opkræve betaling for de personalerelaterede udgifter i forbindelse med ydelsen af pædagogisk ledsagelse og støtte til mennesker, som ikke er i stand til at færdes på egen hånd. Jeres begrundelse er angiveligt, at kommunerne ikke har råd til at afholde disse udgifter – og at konsekvensen af den manglende brugerbetaling derfor er, at mennesker med udviklingshæmning fratages muligheden for ledsagelse i forbindelse med dagligdags kulturelle oplevelser, ferieture og lignende.

Jeg deler jeres bekymring for den aktuelle udvikling, hvor der er kommuner, som fratager borgerne muligheden for ledsagelse. Det er en skandale. Men jeg er lodret uenig i den løsning, som I lægger op til. Det har jeg uddybet i vedlagte debatindlæg, som jeg havde på lev.dk i tirsdags.

LEV har først og fremmest kæmpet mod den udbredte praksis med ulovlig brugerbetaling i forhold til personalets løn. I skønsmæssigt halvdelen af landets kommuner opkræves udviklingshæmmede brugerbetaling på personalelønnen, hvilket i nogle tilfælde giver fuldkommen absurde *ekstraudgifter* i størrelsesordenen 12-15.000 for en uge i sommerhus. Og dem med de største handicap – og det største hjælpebehov – får jo den største regning.

Den brugerbetaling, som er relateret til personalets ydelse af hjælpen (altså transport- og opholdsudgifter mv.), er typisk en del lavere. Men jeg må indrømme, at jeg nu stadig har svært ved at få øje på begrundelsen for, at netop udviklingshæmmede skal betale denne slags følgeudgifter ved ydelsen af hjælpen.

Uanset hvordan man vender og drejer det, så bliver det en slags ekstraskat, som udelukkende kan henføres til det forhold, at de pågældende borgere har et handicap. Mig bekendt har vi ikke en lignende brugerbetaling for andre borgere med behov for hjælp efter Serviceloven.

Det er ikke småpenge, vi taler om. På baggrund af en rundspørge i LEVs lokalforeninger skønner vi i LEV, at mennesker med udviklingshæmning har betalt mindst 200 millioner kr. i ulovligt opkrævet brugerbetaling af denne art siden kommunalreformen i 2007.

Mit spørgsmål er derfor: Kan det virkelig være rigtigt, at der kun findes to svar på denne historiske urimelighed? Enten en lovliggørelse af brugerbetaling på hjælpen (som er jeres forslag, må jeg forstå) – eller fratagelse af udviklingshæmmedes mulighed for ledsagelse og hjælp til deltagelse i kulturelle aktiviteter, fritid, ferieture og lignende (som er det, et større antal kommuner tilsyneladende har valgt at gøre).

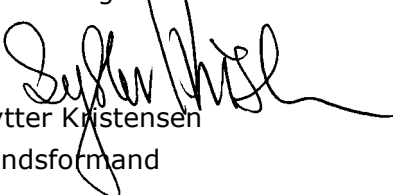
Er det virkelig, hvad et af verdens rigeste samfund byder nogle af sine mest sårbare borgere i 2014? Tror vi virkelig på, at den offentlige økonomi bryder sammen, hvis vi skal opretholde et anstændigt niveau i hjælpen?

Jeg synes, der er et andet – og langt mere rimeligt – svar: Sørg for at alle landets kommuner overholder gældende lovgivning og yder mennesker med udviklingshæmning den pædagogiske støtte og ledsagelse, som de har behov for, for at kunne leve en rimelig tilværelse på egne præmisser – herunder naturligvis også i forbindelse med ferieture, udflugter mv.

Dette tror jeg – desværre – kræver nogle mere entydige minimumsrettigheder for niveauet af pædagogisk ledsagelse. Men hvis nogle vil fremlægge *troværdige* bud på andre måder at sikre det på, så er jeg naturligvis åben og lyttende. Jeg håber inderligt, at LEVs dialog med Socialministeriet og KL resulterer i en holdbar løsning.

Før dette minimum er på plads og virker i praksis, mener jeg ikke, at det giver mening at åbne en diskussion om brugerbetaling på dette område.

Med venlig hilsen

Syster Kristensen
Landsformand